

The book cover features a central illustration of a snake with a golden, ornate mask covering its head. The snake is coiled around the title. Above the snake's head is a large gear. Four daggers are arranged around the snake, pointing outwards. The background is dark with a subtle floral pattern and golden decorative elements in the corners. The title is written in a large, golden, serif font with decorative flourishes.

DĚDICTVÍ

ZMARU

A KRVE

ALEXIS L. MENARD

COSMOPOLIS

DĚDICTVÍ
ZMARU
A KRVE

The title is presented in three lines. The first line, 'DĚDICTVÍ', is in a blackletter font with a small cross above the 'V'. The second line, 'ZMARU', is also in blackletter with a cross above the 'A' and is flanked by decorative scrollwork. The third line, 'A KRVE', is in blackletter with crosses above the 'A', 'R', and 'V'. Below the third line are two large, symmetrical decorative flourishes.

ALEXIS L. MENARD

Přeložily Judith Hůla a Markéta Šinková

HOUSE OF BANE AND BLOOD: Copyright © 2023 by Alexis L. Menard.

All rights reserved.

Cover design © Lichen and Limestone

Map design © Andrés Aguirre

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

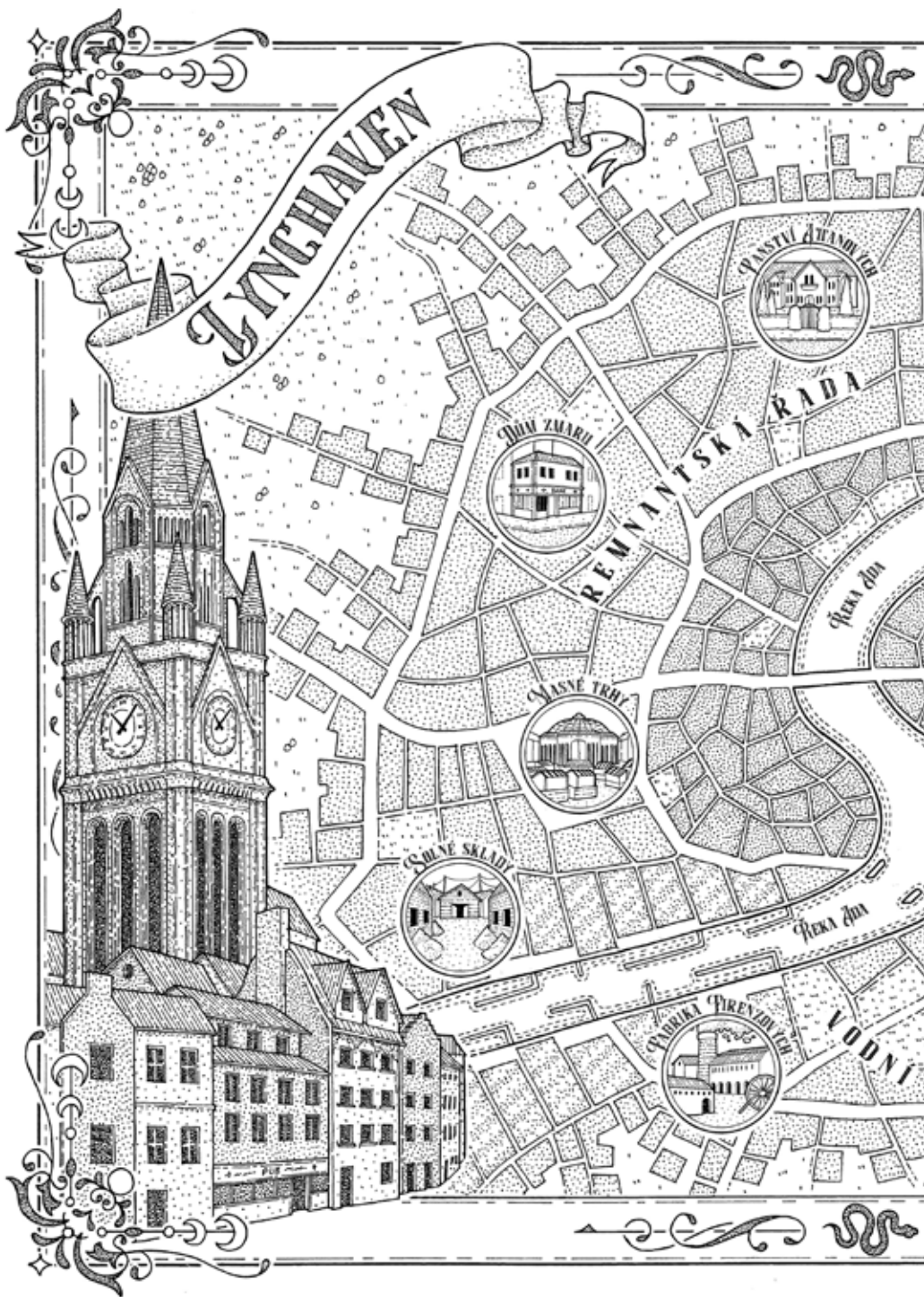
Translation © Judith Hůla, Markéta Šinková, 2026

ISBN 978-80-271-5823-2

*Pro ty, kdo ztratili sami sebe
ve snaze vyjít vstříc všem ostatním.
Pořád ještě můžete být, kýmkoliv chcete.*

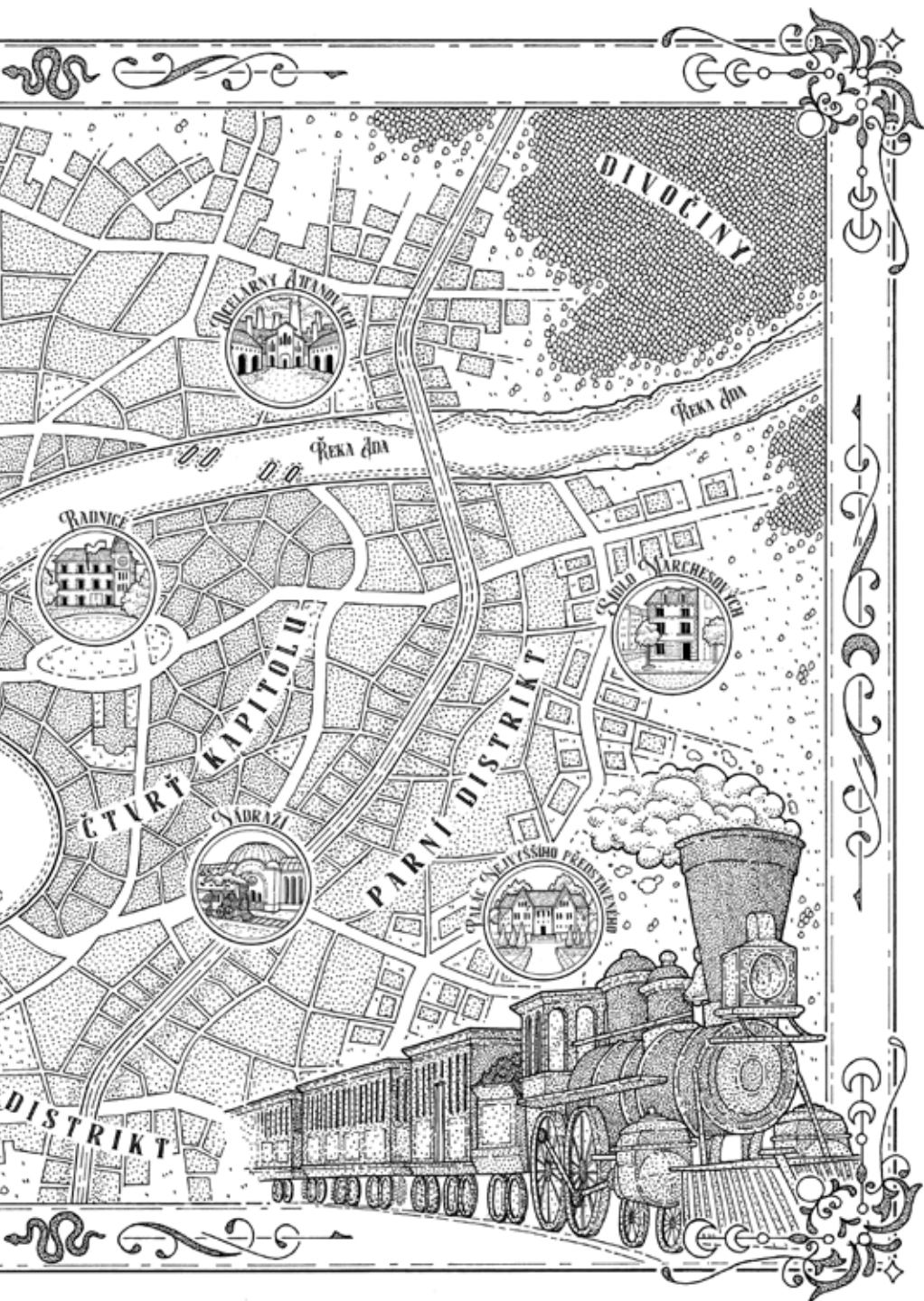
POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Kniha obsahuje vulgární výrazy a obsah, který by někteří čtenáři mohli vnímat jako znepokojující, včetně sprostých slov, kouření a konzumace alkoholu, explicitních sexuálních scén, zmínek o úmrtí rodiče a sourozence, gaslightingu a zmínek o sebevraždě. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

LINCHAVEN

ŘÁDY POTOMKŮ

Uspořádání Remnů a jejich následovníků

ZMAR

Ohýbači
Stínokradi

KREV

Vampýři
Léčitelé

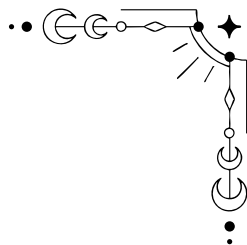
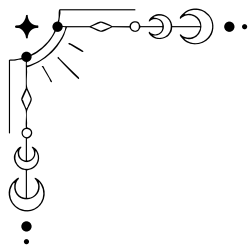
ŽIV

Scolapové
Měňavci
Mentati

DÁRCE A MAMON

Všichni smrtelníci
z původní doby Stvoření

CHAOS

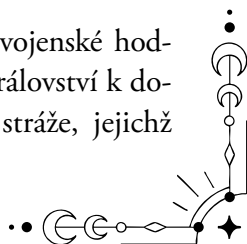
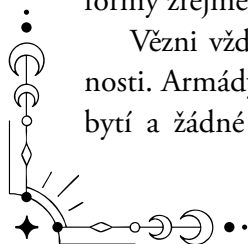

PROLOG

Hrubá omítka stěny cely ho přiměla prudce otevřít oči. Nespal. Tady spát nemohl. Ne při tom hluku, který bez ustání vydávaly naříkající pohyblivé zdi. Nebyly tu žádné dveře, žádná okna, žádné světlo kromě jediné svíčky přirostlé k podlaze stékajícím voskem. Žádný vlídný zvuk, jen křik jeho spoluvězňů a vichr bičující černé útesy ostrůvku, hvízdající ve spárách venkovního opevnění. Nebylo tu nic než jeho zlomené tělo, jeho překypující touha po pomstě a stěny, které se pohybovaly a skládaly jako balíček karet.

Návštěvník stál na druhé straně chodby, na jejímž konci se jeho cela nacházela. Vězeň odstrčil lůžko na podlaze tvořené pouze tenkou matrací, věčně studenou, jak ji nemělo co hřát. Muž před ním měl kolem těla ovinuté roucho člena Hlídky; strážce sloužící Představenému. Zlatý řemen kolem jeho pasu naznačoval, že je vysoké hodnosti, podle zářivých medailí zdobících prsa jeho uniformy zřejmě kapitán.

Vězni vždycky připadalo komické, že používali vojenské hodnosti. Armády nebyly potřeba, když nebyla žádná království k dobytí a žádné války k vybojování. Tohle byly jen strážce, jejichž

úkolem bylo dohlížet na města a vymáhat vůli Řádu vnitřních dvorů a elitních rodů, které je ovlivňovaly.

„Vstaň,“ nařídil hlídač.

„Proč?“

Návštěvník si otráveně povzdechl. Vězeň neměl právo pokládat strážím otázky. Nezáleželo na tom, co po něm chtěli nebo kam ho vedli, nakonec se jejich požadavkům musel podřídit – dobrovolně nebo z donucení.

Strážce vytáhl kovový obušek, který nepředstavoval zrovna jemnou formu povzbuzení. Kdyby jeho remnant nebyl otupený glintem, kterým ho nadopovali, srazil by toho hlídače k zemi a vrazil ten obušek do ještě temnějšího místa, než byla tahle díra.

Jenže svoje schopnosti neměl, a tak se vzepřel proti pórovité podlaze. Drsný kámen se zařízl do jeho mozolů a holých chodidel, až nedokázal cítit nic než ty drobné, hlodající kousky nepřetržitého nepohodlí. Aniž by věnoval pohled čárkám, kterými odměřoval svůj čas na tomhle místě – do zdi jich vyryl 1432 –, vyšel za strážným, který se ani neobtěžoval použít řetězy připnuté k jeho pasu.

Přemýšlel, jak je možné, že ten muž dokáže přesouvat stěny navzdory časovému rozvrhu, jedinému vládci bludiště skýtajícího příbytek zločincům z Ostrova. Žádní svatí neobdarovali remnanty schopností takhle ohýbat svět – věděl by, kdyby tomu tak bylo. Vrzání kamení ho nutilo skřípat zuby. Byla to píseň, která tu zněla věčně, a přesto nikdy nepřivykl tomu, jak její melodie drncela v morku jeho kostí.

Následoval hlídače po několika schodištích, jež se vždy jako zázrakem zjevila za další stěnou; pohyb zdí byl tak proměnlivý, že se nedokázal zorientovat a zapamatovat si trasu, po níž se ubírali. Ne že by na tom záleželo. Z Věže nebylo úniku a ani jeho vlastní remnant by nedokázal ovládat kámen tak jako muž před ním.

Vystoupili na povrch, do přízemního podlaží vězení. Poznal to, protože skrz kruhový otvor nad sebou poprvé za 1432 dnů spatřil nebe. Bylo šedé a mrzuté; dešť zaléval sklo jako slzy jeho osud. Jako by nespravedlnost panující v téhle železné kleci vzbudila v nějaké božské bytosti soucit. Když nebe před lety viděl naposledy, vypadalo úplně stejně, a jeho mimoděk napadlo, jestli ještě někdy spatří slunce. Jestli ještě někdy ucítí *teplo*. Dost těžko, vzhledem k tomu, že před sebou měl ještě celé doživotí na tomhle místě.

Na tomhle prohnilém místě v útrobách země, daleko od slunce a úsměvů, které rozměnilo jeho naději na jemný prášek lítosti.

Nejvyšší patro sestávalo jen z prázdné kruhové místnosti. Matně si vybavoval, jak ho kdysi vlekli po její podlaze. Vchod do vězení byl přímo před nimi, sloupec oslňujícího světla přetnutý vchodovými dveřmi, posledními z mnoha, které vedly do bouřlivého světa za nimi. Průvan v sobě nesl vůni soli, něco jiného než pach vlastního nemytého těla v cele. Po obvodu místnosti vybíhalo osm chodeb jako nohy pavoukovce. Muž, který jej vedl, pokynul obuškem k jedné z nich.

„Třetí dveře napravo. Jestli se v té místnosti opovážíš třeba jen zvednout ruku, useknu ti ji dřív, než se Inspektora vůbec stačíš dotknout,“ varoval ho.

Vězeň si odfrkl. „Naposledy jsem jedl před třemi dny. Přepralo by mě i desetileté dítě. Schovej tu tyčku, než si ublížíš.“

Strážný na něj civěl, když ho míjel, a on mu pohled vracel stejně netečně. Zvědavý, proč se Inspektor, nejmocnější muž hned po samotném Nejvyšším představeném, rozhodl navštívit ze všech vězňů zrovna jeho, posbíral zbytky svých sil a následoval hlídačovy pokyny do místnosti u haly.

Uvnitř stálo šest členů Hlídky. Jejich pohledy němě ukázaly na jedno z kožených křesel a on se do něj usadil. Na opačném konci

koberce seděl v identickém křesle muž, o němž předpokládal, že je Inspektor. Jeho postavení prozrazoval černý oblek, precizně střižený a dokonale padnoucí. Pravděpodobně mu byl navržen přesně na míru. Na klopu měl připnuté sigilium Řádu vnitřních dvorů, zlatého orla obklopeného čtyřmi drahokamy různých barev, které reprezentovaly a oslavovaly jednotlivé svaté.

Na to, jak si tenhle správní orgán zakládal na účtě ke svému svatému původu, zacházel s potomky svatých jako se škodnou.

„Můžete jít,“ řekl svému doprovodu. Muži se na sebe podívali, ale uposlechli a zavřeli za sebou dveře. Inspektor kroužil jantarovým nápojem ve své sklence, a když nedaleké hodiny odbytím narušily ticho, usrkl. Tohle byla zřejmě zadržovací cela, s holými stěnami a taktéž skleněným stropem. Zadní stěnu za stolem, kolem něž nestály žádné židle, lemovaly skříňky. Nebyla to místnost určená k takovýmto setkáním. Tohle nebylo podle protokolu.

Inspektor konečně promluvil. „No, vida. Nejprve jsem tě nepoznal. Vyrosl jsi skoro o hlavu.“

„Byl jsem prakticky dítě, když mě sem váš předchůdce uvrhnul,“ utrousil vězeň. „Vězení jako tohle není zdravým domovem pro mladého muže. Mění nás to. Mě to změnilo.“

Muž přikývl a úsměv, který nasadil na uvítanou, postupně vyprchal. „No, tak jako tak, nemám moc času na klábosení. Jsem si jistý, že se divíš, proč jsi tady, a tím myslím v této místnosti. Proč tě poslali do Věže, to víš.“

„Je moje rodina v pořádku? Stalo se něco?“

Inspektor nad jeho otázkami přezíravě mávl rukou. „Tvoji rodině se nic neděje. Chci s tebou uzavřít dohodu, která by zkrátila tvůj trest.“

„O kolik?“

Úsměv se mu do tváře vrátil, což bylo kruté sledovat. „O doživotí.“

Doživotí. Takový verdikt soudce vynesl na základě falešného obvinění proti teprve šestnáctiletému klukovi. „Chcete tím říct...“

„Ano.“ Vytáhl list papíru. Smlouvu. „Mám nějaké zakázky, které je třeba vyřídit, a potřebuji někoho, jako jsi ty, aby se o to postaral.“

Vězeň si od něj papír vzal a začal drobné písmo pročítat. Bylo to zproštění obvinění. *Jeho* zproštění. Jeho celé jméno bylo napsané přímo tady, černým inkoustem na čerstvém pergameni. „O jaké zakázky jde?“ zeptal se. Ne že by na tom záleželo. Inspektor věděl, že tu nabídku přijme stejně dychtivě, jako když hladovému psu zamáváte před nosem kostí.

„Tady ti nic říct nemůžu. Ale budu upřímný: jsou nebezpečné a riskantní, a jestli tě chytnou, ani já ti nepomůžu se z toho vysekat. Za žádných okolností nesmějí být spojovány se mnou. Rozumíš?“

„Chcete, abych zabíjel lidi.“ Nikdy nic takového neudělal, ale muži v jeho rodině měli v této oblasti bohaté zkušenosti. V jejich způsobu života, mezi kruhy soupeřících rodů, to byl přechodový rituál.

Inspektor přikývl. Pozorně sledoval věžňovu reakci a pátral po čemkoliv, co by působilo jako zaváhání. „Je to v zájmu Ostrova. Uděláš tím svojí zemi službu.“

Jenže tohle nebyla jeho země. Jeho druh tu nikdy nebyl vítaný, ani po tom všem, co pro Ostrov udělal. „Můj bratranec je tady taky. Chci ho na svobodě. Pak jsme dohodnutí, Inspektore.“

Muž zamyšleně našpulil ústa a nakonec přikývl. „Dobře. Volný je i on, ale jestli tuhle smlouvu porušíš, následky poneseš oba. Je to jasné?“

Vězeň souhlasil.

Inspektor podepsal jeho zproštění obvinění a hlídači mu přinesli oblečení, které měl na sobě při zatčení a které mu teď bylo přinejmenším o čtyři velikosti menší. Dali mu erární uniformu

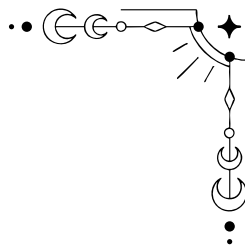
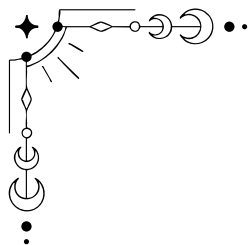
a pak už muže, který mu právě daroval svobodu, následoval vstupními dveřmi rovnou ven.

„A pamatuj si, synu,“ řekl Inspektor, než nastoupili na loď plující zpátky k pevnině. „Pokud se opovážíš neuposlechnout jediný rozkaz, postarám se, abys skončil zase tady.“ Otočil se a nechal ho stát na travnatém břehu, kde mu východní vítr plnil hrud' čerstvým vzduchem.

Pořád nebyl volný. Ne úplně. Bylo to jen další vězení přestrojené za svobodu. Jenže jakmile došlápl na holou zem místo studeného obsidiánu, jakmile se mraky na šedé obloze rozestoupily a rozmařilé sluneční světlo opět ozářilo jeho tvář, pocítil, jak se v temném koutě jeho duše začíná rodit nová naděje.

Řetězy téhle dohody měly jistou vůli. Mohl by získat zpět všechno, co mu kdysi patřilo, i s Inspektorovou špinavou prací na hrbu. Všechno, co chtěl, bylo totiž mimo Věž. Jeho starý život, jeho rodina, jeho pomsta.

A co bylo nejdůležitější – Camilla Marchesová.

KAPITOLA 1

CAMILLA

O dva roky později

Můj kočí měl zpoždění.

Řekla jsem mu na minutu přesně, kdy na mě má čekat poblíž brány před naší příjezdovou cestou, a s každou sekundou, která uběhla navíc, mi srdce bušilo rychleji. Kdyby mě někdo přistihl a práskl mě bratrům, stala bych se ještě tmavší kaňkou na našem bezchybném rodokmenu. Naštěstí se kočár po několika minutách objevil. Úlevně jsem vydechla a naskočila do kabiny, ještě než vůbec zastavil.

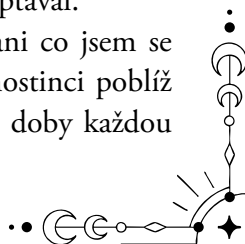
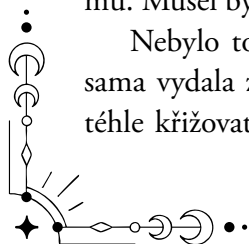
„Kam to bude, slečno Marchesová?“ zeptal se kočí skrz mřížku.

„První sektor. Vysaďte mě na rohu ulic Burnwick a Dellany.“

„Ale madam, to je...“

„Já vím. Proto vám také tak dobře platím,“ připomněla jsem mu. Musel být v naší flotile nový, když se mě tak vyptával.

Nebylo to poprvé, co jsem se potají vytratila ani co jsem se sama vydala za Adu. Giles mi jednou vyprávěl o hostinci poblíž téhle křižovatky, kde měli pivo na čepu, a já od té doby každou

třetí středu v měsíci riskovala nekonečné hubování svého nejstaršího bratra Aramise, zatímco on své noci trávil v hotelu Vasilli v centru města karbanem a sázením toho mála, co z našich peněz zbývalo.

Tušila jsem, že dnes je má poslední příležitost utéct. Ať už byl můj nastávající jakýkoliv, byla jsem si jistá, že by nebyl příliš nadšený, kdyby se mu nevěsta potulovala za řekou představující hranici, za níž vládli naši rivalové s pomocí svých mocných remnantů. Za to riziko to stálo, urvat si poslední kus svobody – nebo v tomto případě poslední doušek božsky vychlazeného, mysl tříbícího moku.

Byla téměř půlnoc, když mě vysadil na místě. Mohla jsem tu strávit jen jednu nebo dvě hodiny, pokud jsem chtěla být doma dřív než Aramis, ale i jedna hodina byla vším, co jsem potřebovala. Vykročila jsem a šlahouny mlhy se mi kroutily kolem kotníků, jako by se mě pokoušely uchvátit a odtáhnout pryč od toho rohového podniku zářícího do tmy spící ulice.

Dům Zmaru.

Hospoda byla narvaná jako obvykle. Stáhla jsem si z kadeří kápi, ale tvář jsem skláněla, dokud jsem se nedostala k baru, který byl z nějakého důvodu zcela volný s výjimkou dvou mužů sedících na vysokých židlích až úplně vpravo. Na téhle straně řeky mě nikdo neznal. Tady bylo proslulé jen mé jméno, zatímco můj obličej byl stejně neznámý jako tvář kohokoliv jiného v téhle místnosti.

Barman zaváhal, zda mě obsloužit, a pohledem střelil ke dvojici napravo. „Je něco v nepořádku?“ otázala jsem se. Oproti mým minulým návštěvám takhle probíhala nezvykle.

„Jistěže ne,“ odpověděl za něj muž pár židlí ode mě. Hlavu měl skloněnou a čepici staženou do čela, aby mu skrývala oči, které mě podle drobného natočení jeho brady zřejmě pozorovaly, jak